

Húsvét Vasárnap, 2009, Hajmáskér

2009. Ápril 16.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2009.04.12. Húsvét Vasárnap

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! A Te könyörülő szeretetedbe ajánljuk a mi életünket, s kérünk, tekints most ránk. Ünnepelni jöttünk a Te szent színed elé a Te szent Fiad feltámadását, saját feltámadásba vetett reménységünket. Engedd, Urunk, hogy a Lélek bizonyosságot tegyen a Te igazságodról, s mi tudjunk hittel válaszolni rá, de ne csak zsolnárt énekelve, hanem életünk minden napján cselekedeteinkkel szív szerint is. Taníts minket és erősíts minket, hogy képesek legyünk elvégezni a Krisztus által reánk bízott feladatot. Ámen.

Így szól Istennek Igéje hozzánk a János evangéliumából, annak 3. részéből, a 3-8. versekből:

Jézus így válaszolt: "Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát." Nikodémus ezt kérdezte tőle: "Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhében és megszülethetik ismét?" Jézus így felelt: "Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testből született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. A szél arra fúj, amerre akar, hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született." (Jn 3,3-8)

Kedves Testvéreim, a Húsvét az újjászületés, a feltámadás ünnepe. A tavasz első jeleire újjászületik a természet, és hitünk szerint a Krisztus is ebben az időszakban támadott fel a holtak közül, hogy bizonyosságát adja nekünk annak, hogy a halál nem örök. Igen ám, de mi emberek, nagyon gyakran beleesünk abba a hibába, hogy Húsvétban nem látunk többet, csupán a testnek a feltámadását. Azt a saját vágyunkat, azt a természetes emberi szándékot, hogy jó lenne, hogyha ez a test, amit ismerünk meg a barátainké, az ismerőseinké, akiket szeretünk, ez a világ ez nem tűnne el, hanem megmaradna, valamilyen módon megőriződne, és kapnánk még egy esélyt. Lenne még egy lehetőség, hogy testben bizonyítsunk.

Igen ám, kedves Testvéreim, de mi lenne a különbség a buddhizmus és a keresztyénség között akkor, hogyha mi állandóan ebből az újból-újból feltámadó testben hinnénk? Hiszen buddhista barátaink, testvéreink azt mondják, miután meghalt, egy darabig várja az újjászületés lehetőségét, majd egy új testben megszületik, és attól függően, hogy jól cselekedett, jól élt az előző életében, vagy rosszul, följebb léphet a ranglétrán, egy magasabb szinten születik újjá, vagy egy alacsonyabb szinten, hogy megtanulja a hibáit, hogy csiszolódjon, hogy kész legyen arra, hogy az isteni tökéletességbe, ami szerintük maga a semmi, abba beolvadjon.

Mi, keresztyének, ezt egy kicsit másként látjuk. Úgy gondoljuk, hogy az Isten akaratából ez az első feltámadás, a lélek szerint való feltámadás elégséges. Ami itt végbemehet az ember életében. És csak akkor történik meg a test feltámadása, ha az embernek sikerül már lélekben megcselekedni mindent. A keresztyén ember számára a Húsvét igazából a lélekben történő újraindulást, újakezdés lehetőségét jelenti. Azt, hogy természetesen legyőzött a halál, természetesen Krisztus feltámadt a halottak közül, és bebizonyította azt, hogy az a test, amelyet keresztre feszítettek, amely előtte oly sokat szenvedett, az igenis tovább tud hordozni egy életet, de ugyanakkor Húsvét történetében látunk valami mást is.

Ha végigvennénk az összes evangélistát, hogy hogyan is viszonyulnak a tanítványok a feltámadott Krisztushoz, egy dolgot azonnal észrevennénk: nem ismerik meg. Amikor ránéznek, nem ugyanazt a testet, nem ugyanazt az arcot látják. Mi lehet a gond? Kedves Testvéreim, az, hogy talán mi ritkán gondoljuk ezt végig, de Jézus teste, amit keresztfára szegeztek, az egy megtört, egy sokat szenvedett 33 éves férfi teste volt. Aki elszenvetted a világnak minden gondját, minden baját, akit bizony megkorbácsoltak, akinek nem tudjuk, hogy a korbácsütés vajon az arcát nem csúfította-e el, ki tudja, mi maradt abból a testből, ami Krisztus lelkét hordozta, mire fölkerült a keresztfára.

Akit mi Karácsonykor ünneplünk, hogy megszületett édes kisdéd, egy szeretni való apróság, az 33 éves korára gyakorlatilag egy megtört, megvert ember teste volt. Akit levettek erről a keresztfáról, akit betettek ebbe a sírba, akit golyócsba csavartak, és akit már csak siratni tudtak a tanítványok, merthogy úgy gondolták, hogy testben és lélekben egyaránt megszűnt létezni. És Húsvét vasárnapján egyszer csak rá kellett döbenniük arra, hogy sem a lélek, sem a test nem szűnt meg létezni, sőt, ez az újjászületés, ez valami olyan folyamat, amit Nikodémus sem tudott megmagyarázni, amit Jézus sem kívánt megmagyarázni, hogy hogyan történik, egy azonban biztos, hogy valami minőségileg más.

Egy kiteljesedett formát jelent mindenki számára, ami annyira különbözik a jelenlegi, a tökéletlen, a sok-sok meggyőztéstől szenvedő mai testünktől, hogy a feltámadás után, ha ránéznenk önmagunkra, vagy belenézünk egy képzeletbeli tükörbe, nem fogjuk megismerni a saját arcunkat. Annyival jobb, annyival tökéletesebb, annyival másabb lesz. A lélek azonban ugyanaz maradt. A Lélek, ami cselekedetekre indította Krisztust, az volt, ami a tanítványok számára, ami a lélekben újjászületettek számára már ismerős volt.

Merthogy tudjátok, a tanítványok számára ez volt a legnagyobb kihívás. Újjá tudnak-e születni még haláluk előtt? Újjá tudunk-e mi születni lélekben, lélek szerint még mielőtt elporladna ez a földi test? Mert ez a mi testbeni feltámadásunknak a záloga. Egy beszélgetés, amit egy bölcs zsidóval az éjszakában folytat Jézus, világít legjobban rá a Húsvétnak, a feltámadásnak, az örök életnek a titkára.

Gondoljatok csak bele, ha egy kicsit távolabbról, egy kicsit képletesen nézzük Jézus életét. Amikor Jézus elkezdte az Ő szolgálatát, Keresztelő János vizet hint a fejére. Megkeresztelkedik, és a Lélek galamb formájában leszáll rá, mondja az Írás. S hang szól az égből: „ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködünk”. Ettől a pillanattól kezdve, hogy Isten

gyönyörködik a Krisztusban, Jézus elkezd a saját szolgálatát. Elkezd dolgozni, hirdeti az Igét, csodákat tesz, és megy előre, mintegy lélekben késszé válik arra, hogy majdan feltámadjon.

Kedves Testvéreim, a mi életünkben szintén kell lenni valamiféle újjászületésnek. És úgy kezdődik ez az újjászületés, hogy lélekben egy picit meghalunk. Bármennyire is furcsa, de meg kell történnie annak, amit Luther Mártonék úgy fogalmaztak régebben, hogy az ember megöleklése, a lelkeknek, az emberi vonásainak a meghalása, hogy valami új teremtsjön általa. Valami lényegileg más. Amit már Isten irányít.

Pál apostol így tesz erről vallást, hogy „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Meghaltam a világnak, és élek az Isten számára. Vagy ahogy Ady fogalmazta meg, „megvakultak hiú szemeim, meghalt ifjúságom, de Őt, a fényest, nagyszerűt mindörökké látom”. Kedves Testvéreim, a lélekben történő újjászületés egyet jelent azzal, hogy látni kezdjük az Istent. Ő lesz a fontos, Ő fog irányítani, nem a saját vágyaink, nem a saját gondjaink, a saját sértődöttségünk, vagy éppen a saját elvárásaink a világtól, és nem azt nézzük, hogy külsőleg mit mutat valaki, vagy valami, hanem azt, hogy mi van belül.

Ez a belső változás tette képessé a tanítványokat, hogy amikor Jézus megszólal, azonnal lássák bent a Mestert. Azonnal megismerjék Isten Lelkét, Isten szikráját. És, kedves Testvéreim, ez teszi képessé 2000 évvel később a keresztyén egyházak tagjait arra, hogy elhiggyük, hogy személy szerint mi is fel fogunk támadni. Mert annak őszinte hite ez, akinek a lelke már az Istené. Aki látja az Isten akaratát, aki kész arra, hogy menjen utána, és aki el tudja fogadni az Istennek a törvényszerűségeit.

Mégpedig azt a törvényszerűséget is, ami nagyon kegyetlenül hangzik az emberiség nagyon nagy része számára, hogy van egy probléma a feltámadással: meg kell hozzá halni. Egyszer semmivé kell lenni. Lélekben az Isten előtt, testben embertársaink előtt, és az egész világ előtt, hogy utána el tudjuk fogadni az Isten ajándékaként ezt.

Nagypénteken beszéltem arról, hogy az embernek fel kell tudni ismerni a saját rászorultságát. Rá vagyunk szorulva az Istenre. Nem megy magától a feltámadás, nem tudjuk a magunk erejéből, a magunk lelke által ezt megcsinálni. Szükségünk van valakire, egy nagyobbra, egy hatalmasabbra, Aki előttünk ment, és Aki Lelke által ma is szólít, biztat minket.

Kedves Testvéreim, mit gondoltok, mért van olyan nagy szükség az Úrvacsorára? Azért, mert sajnos a világ, amely körülvesz minket, aminek a kihívásai, aminek a támadásai egyre erősebbek, egyre trükkösebbek, egyre csalfintábbak, a közülünk a legjobbakat is újra meg újra elbuktatják. És szükségünk van az újjászületésre. Szükségünk van a Lélek által a megtisztulásra. Szükségünk van időről időre, hogy a lelkünknek Húsvétja legyen, hogy a lelkünknek esélye legyen újrakezdeni. Ami nem a magunk erejéből történik, nem is a magunk hite által, hanem az Isten kegyelméből, és az Ő rendelése szerint.

Kedves Testvéreim, nehéz mondatok azok, amiket Nikodémusnak mond a Mester. Hogyha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Istennek országát. S, tudjátok, főként azért nehéz, mert mi szeretjük az életünket, amiben élünk, szeretjük a vágyainkat. Szeretjük az apróbb-nagyobb harcainkat, ragaszkodunk, mert úgy gondoljuk, hogy ettől vagyunk mi igazán egyéniségek. Hogy szeretjük a mákosgubát vagy nem. Hogy narancsfát vagy szegfűt termesztünk az ajtónk előtt. Pedig mennyire nem ez a lényeg.

Kedves Testvéreim, a lényeg az, hogy Istenhez hogy viszonyulunk. Hogy hajlandók vagyunk-e Isten szemével látni, hogy engedjük-e, hogy újjászüljön, újjáalkosson, csiszoljon, gyúrjon bennünket, az életnek a kihívásai, megpróbáltatásai, néha éppen a saját hibáink, s az azok után történő következmények elviselése által.

Kedves Testvéreim, hogy mit jelent az újjászületés, erről mindenkinek saját véleménye van. Mindenki úgy gondolja, hogy ért hozzá, és mindenki úgy gondolja, hogy ezt csakis ő tudja igazán. Egy azonban biztos, hogy annak a módját, hogy ez hogyan kell, hogy megtörténjen az emberrel, csak az Isten ismeri. Az Isten pedig csak akkor teszi meg velünk ezt a csodát, ha mi engedjük neki. Ha nem tiltakozunk, ha Rá hagyatkozunk. Ha amikor Krisztusra gondolunk, s az Ő feltámadására, akkor mielőtt a feltámadásunkat követelnénk Istentől, engedjük lélekben újjáalkotni magunkat.

Mert Húsvétban, Karácsonyban, Pünkösdben, az egyházi év minden ünnepében, és az egyszerű vasárnapokban, hétköznapi bibliaolvasásokban is Isten ezt a munkát végzi bennünk. Újraalkot, újracsiszol, hogy egyszer elég legyen feltámadnunk. Hogy egy élet és egy váltságdíj elég legyen minden ember számára. És ez a váltság a Krisztus. A Fiú, aki tökéletes volt. Aki hagyta magát megölni úgy, hogy Ő ezt nem érdemelte ki. Aki önkéntes, helyettes, engesztelő áldozat Isten és ember között.

És, kedves Testvéreim, az egyháznak nem kevesebb a sorsa, minthogy néha önkéntes, helyettes, engesztelő áldozat legyünk azért, ami körülvesz minket. Azokért, akiket Isten csiszolni akar, velünk együtt, és gyakran általunk. Akiknek a lelke még nem született újjá. De akik ugyanúgy, mint mi, hiszik és várják a test feltámadását.

Húsvét vasárnapján, kedves Testvéreim, a legnagyobb evangélium legyen mindannyiunk számára, hogy mi vagyunk azok a kiválasztottak, akik tudjuk, hogy hogyan történik a lélek és a test feltámadása, s akiknek lehetőségük van arra, hogy ebben segítsék embertársaikat is. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk! Az örvendezés közepette nagy és nehéz feladatot adsz minékünk. Hogy nézzünk szembe önmagunkkal, nézzünk rá a világra, amelyben élünk, és segítsünk. Segítsünk azoknak, akik nem értenek, akik nem akarják elfogadni a Te igazságodat, és dicsőségedet, akik még nem néztek szembe, hogy nekik is szükséges újonnan születniük, akik test és nem lélek szerint vizsgálják környezetüket.

Urunk, olyan feladat ez, amelyről gyakran úgy érezzük, meghaladja erőnket, és oly munka, amelyben mi is oly gyakran elbukunk. Nem tudunk létezni nélküled, Mennyei Atyánk, s nem tudnánk létezni akkor, ha a Te szent Fiad, a Krisztus, nem végezte volna el az Ő megváltó munkáját. Urunk, Te látod, mi a halál tudatában, s a feltámadás reménységében élünk. Engedd, hogy a remény megerősítsen, és ne nyomjon minket össze az elmúlás tudata, hiszen csak az tűnik el, ami testből való. S a lélek képes bármikor megeleveníteni a holt anyagot, a Te atyai, isteni akaratodból.

Mennyei Atyánk, áldj meg minket és erősíts minket. Tégy késszé és képessé arra, hogy szolgáljunk Tenéked. Engedd, hogy lélekben készek legyünk, midőn Asztalodhoz lépünk, hogy tudjunk hálával és hittel nézni Rád, s a Te Megváltó Fiad, a feltámadott Krisztus áldozatára.

Mindenség Istene, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem érte, a Te Megváltó Fiadért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket, és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban Ámen.